

SERVEI DE NOVETATS EL GALL EDITOR

ELS MEUS PREMIS

THOMAS BERNHARD

TRADUCCIÓ DE CLARA FORMOSA PLANS

Fotografia de coberta per Carles Domènec

EL GALL EDITOR
Plaça de ca les Munnars, 19 baixos (07460) Pollença · Mallorca · Illes Balears
Telèfon i fax: 971 533 850 · edicions@elgall.com · www.elgall.com

ELS MEUS PREMIS RECULL UNA SÈRIE D'ESCRITS QUE, AMB EL SEU ESTIL LACÒNIC I CONCÍS, ENS DESCRIU LES CIRCUMSTÀNCIES QUE VAN ENVOLTAR ALS PREMIS LITERARIS QUE VA REBRE.

Thomas Bernhard (1931-1989) fou un poeta, novel·lista i dramaturg en llengua alemanya. Nascut a Heerlen (província de Limburg, els Països Baixos), hom el considera l'escriptor austríac més important de la segona meitat del segle XX.

Fill il·legítim d'Herta Bernhard [1904-1950] i el fuster Alois Zuckerstätter [1905-1940]. Mor el 12 de febrer de 1989, a Àustria, deixant darrere seu una obra considerable que inclou 19 novel·les, 17 obres teatrals i altres tants llibres breus o autobiogràfics. En la seva qualitat de testimoni de la història recent i del seu país, al qual l'unia una relació d'amor-odi amarga i descarnada, la seva saga autobiogràfica (*L'origen*, *El soterrani*, *L'alè*, *El fred* i *Un nen*) ens aproxima a la realitat de l'ésser humà dolorós i hermètic que analitza sense pietat el món que li ha tocat viure. Això el converteix en un autor intens, indefugible, que cal llegir minuciosament.

Bernhard va passar gran part de la seva infància amb els seus avis materns a Viena i Seekirchen, Salzburg (estat). El matrimoni de la seva mare (1936) amb Emil Fabjan el va portar a Traunstein, Baviera (Bayern en Alemanya).

L'avi de Bernhard, l'autor Johannes Freumbichler, va dirigir al nen cap a una educació artística, incloent ensenyament musical. Bernhard va anar a escola elemental en Seekirchen i més tard va assistir a l'internat Nacional Socialista (1942-1945) / Catòlic (després de 1945) Johanneum, que va abandonar el 1947 per treballar d'aprenent amb un comerciant.

A causa d'una intractable malaltia pulmonar, Bernhard va estar des de 1949 a 1951 en el sanatori Grafenhof. Es va preparar com a actor al Mozarteum de Salzburg (1955-1957). Després d'això va començar la seva carrera com a escriptor.

Bernhard va morir el 1989 al seu pis de Gmunden, Alta Àustria, on s'havia traslladat el 1965. La seva casa de Ohlsdorf és actualment un museu, una de les seves característiques més cridaneres és la presència de centenars de parells de sabates de Bernhard. En la seva última voluntat, Bernhard va prohibir qualsevol nova posada en escena de les seves obres i la publicació de la seva obra inèdita a Àustria. La seva mort va ser anunciada només després del funeral. Està enterrat al cementiri de Grinzing, a Viena.

FRAGMENT DE L'OBRA

Estimat públic,

No em puc aturar en el conte dels músics de la vostra ciutat; no vull explicar res; no vull cantar; no vull predicar; però és cert: els contes de fades han passat, els contes de fades de les ciutats i dels Estats i tots els contes de fades científics; també els filosòfics; ja no hi cap món dels *esperits*, el propi univers ja no és un conte de fades; Europa, la més bonica, ha mort; aquesta és la veritat i la realitat. La realitat és, com la veritat, no és cap conte de fades, i la veritat no ha estat mai un conte de fades.

Fa cinquanta anys Europa encara era un únic conte de fades, el món sencer un món de conte. Avui n'hi ha molts que viuen en aquest món de conte, però viuen en un món mort i es tracta també de morts. Qui no és mort, viu, i *no en els contes de fades; no és un conte de fades*.

Jo mateix tampoc sóc un conte de fades, de cap món de conte de fades; he hagut de viure en una llarga guerra i he vist morir centenars de milers de persones i altres, que els passaven per sobre, continuant; tot ha continuat en la realitat; tot ha canviat, en veritat; en cinc dècades en les quals tot s'ha revoltat i en les quals tot ha canviat, en les quals els contes de fades de segles s'han convertit en *la* realitat i en *la* veritat, sento com cada vegada tinc més fred, mentre un món vell es converteix en un de nou, una naturalesa vella es converteix en una de nova.

Viure sense contes de fades és més difícil, per això és tan difícil viure al segle XX; ja només *existim*; no vivim, ja no viu ningú; però és bonic *existir* al segle XX; continuar endavant; cap *on*? Jo, això ho sé, no he sortit de cap conte de fades i no entraré en cap conte de fades, això ja és una millora i això ja és una diferència entre abans i avui.

Som al territori més terrible de tota la Història. Estem espantats, i *en concret espantats com material nou de les persones*, i del nou coneixement de la naturalesa i de la *renovació* de la naturalesa; tots junts som, en l'última meitat del segle, només un únic dolor; aquest dolor d'avui, això *som*; aquest dolor ara és el nostre estat espiritual.

Tenim sistemes completament nous, tenim una concepció del món completament nova i una concepció completament nova, realment la més excel·lent, de l'entorn del món i tenim una moral completament nova i tenim ciències i arts completament nous. Sentim marejos i tenim fred. Ens vam creure que nosaltres, perquè som persones, podríem el nostre equilibri, però no hem perdut el nostre equilibri; i també hem fet tot el que hem pogut per a no morir-nos de fred.

Tot ha canviat, perquè *nosaltres* ho hem canviat, la geografia exterior ha canviat exactament igual que la interior.

Ara tenim gran pretensions, no podem tenir unes pretensions més grans; en cap època s'ha tingut unes pretensions tan grans com en la nostra; existim ja de manera megalòmana; però com que sabem que no *podem* estimbar-nos i tampoc morir-nos de fred, ens atrevim a fer el que fem.

La vida és només ciència, ciència de les ciències. Ara de sobte hem brotat de la naturalesa. Ens hem tornat confiats amb els elements. *Nosaltres* hem posat a prova la realitat. La realitat *ens* ha posat a prova. Ara coneixem les lleis de la naturalesa, les infinites Altes Lleis de la naturalesa i podem estudiar-les en la realitat i en la veritat. Ara ja no depenem de suposicions. Quan mirem la naturalesa ja no hi veiem cap fantasma. Hem escrit el capítol més atrevit del llibre de la Història mundial; i en concret cadascú *per a ell* amb espant i terror a la mort i ningú ho ha fet segons la seva voluntat, ni tampoc les seves ganes, sinó segons la llei de la naturalesa i hem escrit aquest capítol d'esquena als nostres pares cecs i als nostres mestres estúpids; d'esquena a nosaltres

mateixos; després de tantes coses infinitament llargues i tedioses, les més curtes, les més importants.

Estem espantats de la claredat, *de la qual es compon de sobte el nostre món*, el nostre món científic; tenim fred en aquesta claredat; però hem volgut tenir aquesta claredat, l'hem jurat, així que no podem queixar-nos de la claredat que ara regna. Amb la claredat augmenta el fred. Aquesta claredat i aquest fred regnaran a partir d'ara. La ciència de la naturalesa serà per a nosaltres una claredat més gran i un fred molt més penetrant del que ara ens puguem imaginar.

Tot serà clar, d'una claredat cada vegada més gran i més profunda, i tot serà fred, un fred cada vegada més terrible. En el futur tindrem la impressió d'un dia cada vegada més clar i més fred.

Els agraeixo la seva atenció. Els agraeixo l'honor, que m'han concedit avui.

*(Discurs per al Lliurament del Premi de Literatura
de la Ciutat Lliure i Hanseàtica de Bremen)*

FITXA TÈCNICA

TÍTOL: *Els meus premis* · AUTOR: Thomas Bernhard
TRADUCTORA: Clara Formosa Plans · COL·LECCIÓ: El Cabàs, 52
PÀGINES: 150 · ISBN: 978-84-941685-5-0 · PREU: 16,00 €

TÍTOLS DE LA COL·LECCIÓ 'EL CABÀS' DE NARRATIVA

1. Joan Guasp, *El plaer de tot això i altres plaers minúsculs*
2. Joan Guasp, *La cervesa de déu*
3. Joan Tortella, *Un somni imprudent*
5. Tano Aguiló, *El darrer xueta de Mallorca*
6. Miquel Adrover, *La marrada*
7. Magdalena Bonnín, *Gràcies per haver viscut*
8. Llum Adrover, *El bibliotecari*
9. Miquel Cerdà Grau, *Corsaris sobre el pont de Brooklin*
10. Maruja Alfaro, *No tot foren flors*
11. Mariona Moyano, *Virtual*
12. Joan Guasp, *Quinze querns*
13. Gabriel Florit Ferrer, *Mai en dejú*
14. Joana Serra de Gayeta Martí, *Memòria de vida*
15. Miquel Àngel Vidal, *Encara que sents com creix la nit*
16. Miquel López Crespí, *Defalliment (Memòries de Miquel Costa i Llobera)*
17. Gabriel Florit, *Terra prima*
18. Guillem Simó, *En aquesta part del món. Dietaris (1974-2003)*
19. Joan Gelabert, *L'enemic a casa*
20. Joan Guasp, *L'heroi irònic*
21. Biel Sabrafín, *El novè vent*
22. Sebastià Bennàssar, *Els blaus de l'horitzó*
23. Dulce Maria Cardoso, *Camp de sang*

24. José Luís Peixoto, *Te'm morires*
25. Maruja Alfaro, *Catalina sota els arbres*
26. Jean Serra, *Punt de cadeneta*
27. Carlos Heitor Cony, *El capvespre de la seva absència*
28. Ramon Guillem, *Com l'angèlica*
29. Annabel Cervantes, *Ocell de mar endins*
30. Sebastià Bennàssar, *Jo no t'espere*
31. Henry Roth, *Digueu-ne son*
32. Antoni Serra, *El professor de literatura*
33. Gabriel Florit, *El gep dels altres*
34. Jean Serra, *Camins i llocs*
35. António Lobo Antunes, *Ahir no et vaig veure a Babilònia*
36. Glòria Llobet, *d'Àger a Katmandú*
37. Miquel Cerdà Grau, *La vida considerada*
38. Tomeu Matamalas, *L'illa d'Antígona*
39. Miquel Cerdà Grau, *Desirée*
40. Joan Pons, *Gossos de pluja*
41. M. Vicens i S. Bennasar (editors), *Antoni Serra, la ploma i el capell*
42. Eça de Queirós, *La ciutat i les serres*
43. José Cardoso Pires, *L'Hoste de Job*
44. Sebastià Manresa, *Temps de prodigis*
45. Thomas Bernhard, *L'alè*
46. Thomas Bernhard, *El fred*
47. Thomas Bernhard, *Un nen*
48. Raul Brandão, *Humus*
49. Anne Brontë, *La llogatera de Wildfell Hall*
50. Eduardo Blanco Amor, *La gresca*
51. Blai Bonet, *Els ulls / La mirada*

PODEU CONSULTAR TOT EL NOSTRE FONS EDITORIAL A: www.elgall.com